

Tako prešel je sčasoma strah Lukovcem, še tisti večer nabijejo kanono s črnim smodnikom, ki ga je pripeljal kovač s sabo, in s kamenjem. Po celi vasi nastane veselo klicanje. Srenjski očetje pa sklenejo v posvetu: „brž jutri napademo bobovske volkove v njih lastnem brlogu, in praske bo slednjič konec.“

Brž ko so zapeli lukovski kokotje „dekle dojit!“ izkobacajo se korenjaki iz slame. In predno še je prilukalo solnce izza sinjega gorovja, je vsa pogumna vojska pri močvirji, v sredi nje pa — nabita kanona. Zapazivši sovražnike blizo, zaženejo bobovski stražniki divji krik, in urno hité jim iz vasi njih tovarši na pomoč. Al zdaj oglasi se kanona: bum, — in sopet: bum, da je zemlja trepetala. Bobovce popade groza: „Gorjé! Lukovci imajo zlodja s sabo, glejte je, črne pošasti, kako grmí in bljuje ogenj z dimom proti nam.“

Tako je šlo po bliskovem iz ust do ust. In joj! ob enem se nekteri Bobovci čutijo ranjene. Zdaj ni bilo časa za premišljevanje, najsrčnejšim pade od strahu orožje z rok; mahoma je vsa ošabna armada na begu, kakor čeda kónj, ki so izvohali oroslana. Še general Kokot je dirjal kakor prestrašen zajec. Al zadej bučala je čedalje glasnejše črna pošast, in Lukovci, postavivši si hitro most, mahnejo v „šturmšritu“ za begočimi.

Ko prilomastijo Lukovci v vas, najdejo že vso prazno in tiho; ljudje in podgane, vse je sedlo lesici na rep. Edini junak Vid Kolomaja sedel je na klopi pred svojo bajto, bled in suh, kajti bil je še zdaj potr in opečen. — On se ni bal kanone, kajti marsikterikrat je vohal v turškem boji njen prah. — Gotovo bili bi mu zdaj Lukovci vsa rebra polomili, ko ne bi zapovedal general Drvár, da se ne spodobi, jezo si hladiti nad neoboroženci. V enomer pokala je kanona, in smejal se je za njo študirani kovač, pa globljeje v temni gozd bežal je bobovski rod. — Zdaj zabobna lukovski bobnar Žajdala, in vojska obstopi gospoda generala. „Kaj nam je početi, sosedje, zdaj z Bobovcem?“ — zakliče Tone Drvár. „Izplenimo, pa spremenimo ga v pepél!“ — zakriči sto glasov. „V pepél — v pepél!“ — razlegalo se je v bobovske parme in hleve, da so zavelile prasice in zamuknile krave.

Kar se oglasi zraven svoje kanone Matija Počasen: „Možaki! mi imamo zdaj v svoji oblasti sovražnike; srečo donesla nam je naša kanona, pa pomislimo, da je sreča vkanljivka, ki ljudi le slepi. Lepo in hvale vredno je, usmiliti se tudi sovražnika. Pustimo tedaj sosedom njihova stanišča, če nam prisežejo, da ne pričnejo nikdar več sovrašstva z nami.“

Tako govoril je vrli kovač, in koj pritrdili so mu vsi poštenjaki, tudi gospod general. In ta je obveljala, kajti Lukovci bili so pametni ljudje.

Še ta večer pošljejo lončarja Črepovca za Bobovci v gozd, naznanit jim mir in spravo. Pa mnogo truda stalo je poslanca, predno so verjeli njegovim besedam, in se dali prepričati, da kanona ni zlodjevo orožje. Pa zdaj segne jim blagosrčnost sovražnikov globoko v srce.

Pobiti in ponižni, kakor niso bili nikoli pred, pritavajo Bobovci v svojo vas — na čelu jim Kokot. Prijazno segne lukovski general bobovskemu v roko, in spregovori: „Ljubi Peter, bili smo bedaki, da smo se šli psovati in pikati na svojo škodo; pa bodi vse svaje odslej konec, prisezimo si večno prijateljstvo, pozabimo vse pretekle reči.“ — In solze polijejo sosedom oči — objemajo se prav prirčno. Pri rujnem vincu in dobro zabeljenem bobu ponovili so bratovsko zvezo. Peter Kokot napil pa je Lukovcem lepo zdravico, in izrekel željo, da bi se ženili in možili sosedje tudi v prihodnje iz vasi v vas, kakor poprej. Z veliko navdušenostjo sprejeli so Lukovci to ponudbo.

Tako končal se je boj za puro, — ravno tisti dan, ktereга izhajajo pasji dnevi. Bila je zares v Bobovcu toča, pa roštala je le po skledah. — Sledeči predpust pa bilo je v Lukovcu in Bobovcu svatovščin brez konca in kraja, pri kterih so se mastili s tolstimi purami! Ni je bilo zrele deklina, ki bi bila morala ploh vleči, — najstaršo vzel je vdovec Črepovec. „Prehuda in prestara mi ní, da le ima nekaj pod palcem“ — smejal se je zviti lončarček. — To bil je vesel predpust, — bogme, letošnji se je skríl pred njim!

Pa ker sta oba že srečno pokopana, posloviva se, potrpežljivi bralec, od nju, od njunih norčij, — in od zgodovinarja Budaloviča. Morebiti še slednjega poiščeva drugikrat.

Omeniti še imam, da od te dôbe ne nosijo v Bobovcu in Lukovcu več ženske hlač — in tedaj so možje vedno pametni in dobri prijatli med sabo. Da! kaže se odsihmal: Boljši dober sosed, ko deset stricev!

Dopisi.

Iz Budina na Ogerskem 21. sveč. — Danes je za nas Slovane in za vso Avstrijo važen in osodepolen dan, ker danes se imajo v Budinu obravnave pričeti, kako se ima Avstrija v prihodnje vstrojiti. — Nikdar bi ne bil mislil, da se bodo reči tako čudno prekucnile. Ko je Majlath ogerski dvorni kancelar bil izvoljen, se je že móglo pričakovati, da se bode v ogerskih zadevah vse močno preobrnilo, — al takega preobratka bi se nikdo ne bil nadjal. Magjari vèdejo se, kakor da bi vsa Evropa od njih izveličanja pričakovala. Mi ne preziramo zgodovinskih pravic Magjarov; al ker so stopili v zvezo z Avstrijo in ker šteje ogerska krona mnogotere narode, kterim gré tudi njih popolna pravica, bi morali to pomisliti in poleg svoje avtonomije ne zahtevati gospodstva nad drugimi narodi, ali zahtevati kaj tacega, kar v zadrego spravlja druge avstrijske narode takraj Litave vzlasti slovanske. Kakošno pogačo nameravajo pèči Slovanom, vidi se jasno iz tega, ako se ozremo na preteklost. Ko je grof Herman Zichy iz ogerske dvorne kancelije izstopil in Majlath njega mesto prevzel, so bili vsi véliki župani odstavljeni, kteri niso bili Magjari ali ne dosta vroči 1848njaki, ako-ravno Magjari; na spraznjena mesta se je sam cvet magjarski posadil. Ti novi véliki župani so vse županijske uradnike odstranili, o kterih se jim je zdelo, da nimajo dosti pravega magjarskega duha. — To je bila prva priprava za daljšo pot. Pri volitvah deželnih poslancev so bili skoraj sami 1848njaki voljeni, samo Srbi in Rumuni so nekatere poslance svojega naroda, se vé da z veliko težavo, v deželni (ali kakor Magjari pravijo „državni“) zbora spravili. Ubogi Slovaki, ako-ravno jih je blizo 3 milijone, ne enega zastopnika nimajo, čeravno so imeli 30 svojih kandidatov! Pa kako je vendar to mogoče? — utegne kdo vprašati. Prav lahko. — Véliki župani in županijski uradniki v slovaških krajinah so sami ekskluzivni Magjari, ravno taki tudi okresni ali stolični uradniki. Uradniki so imeli volitve deželnih poslancev v svojih rokah, ter so tudi svoje magjarske ljubljence pri volitvah z vsakterimi pripomočki nevtrudljivo podpirali. Ako so se Slovaki stanovitno svojih kandidatov držali, so morali po več dni čakati, predno je na nje vrsta prišla k volitvi, med tem so pa Magjari s svojimi ljubčki pridno glasovali, in če še niso dosti glasov za svoje magjarske kandidate imeli, so volitev za nekaj dni odložili ali pa so med volilci prepir in pretep napravili. O tem se je dosta lepih „historij“ bralo v časnikih. — Ker so Slovaki večidel nepremožni, se jim drugikrat do volitve ni ljubilo dolge poti delati, ako so pa tudi še enkrat volit

prišli, se jim je godilo kakor prvokrat. Neki Slovak mi je pravil, da je slovašk domoljub knjižico v slovaškem jeziku spisal in tiskati dal, v kateri so se Slovaki opominjali, da v deželni zbor poštene domoljubne može slovanske národnosti volijo. Ko je bila ta knjižica med Slovake razposlana, so jo Magjari brzo zavohali ter jo od uradnih slugov po vseh krajih iskati dali, češ, da ta knjiga med ljudstvom nepokoj in razprtije napravlja! Politični časopis so imeli Slovaki samo eden, namreč „Pešti Budinske vedomosti“; ta list je bil med Slovaki dosti razširjen in priljubljen, ker se krepko za narodne pravice Slovakov poganja. Kaj so pa Magjari izduhtali, da bi „Pešti Budinskim vedomostim“ naročnike in čitatelje izneverili? — Za magjarske peneze so drugi slovaški list „Krajan“ ustanovili in magjarske uradnije so Slovakom ostro zaukazale, da se morajo občine na „Krajana“ naročiti, ker „Krajan“ je uradni, to je magjarski list v slovaškem jeziku, kateri do čista magjarsko pesem poje. Pri zadnjem uradnem letnem pregledu vseh listov, kateri so na Ogerskem v različnih jezicah konec leta 1865 izhajali, sem se sam prepričal, da ima „Krajan“ čez 1000 naročnikov, „Pešti Budinske vedomosti“ pa le nekaj čez 600. Tako je bilo pred zborom. V zboru pa je že tudi več poslancev trdilo, da Magjarom od Slovanov velika nevarnost žuga; tako sta govorila Faragó, Lonyay in drugi; baron Eötvös je pa povdarjal, da je zveza med Magjari in Nemci neogibno potrebna za ohranjenje magjarske države proti Slovanom. Še drugi poslanci v deželnem zboru pa so povdarjali, da se mora združenje južnih in severnih Slovanov zabraniti, ako ne, je pogin Magjarov gotov! Eden je pa trdil, da se je avstrijska vlada močno pregrešila, ker ni Poljakom v zadnjem povstanju proti ruskemu carstvu na pomoč hitela. Tedej to mami blažene Magjare! — Ne smem pa pozabiti, kako nenavadno se ogerski Nemci pri teh magjarskih namerah vedejo. Drugod se Nemci potegujejo za supremacijo, na Ogerskem se pa noben Nemeč za nemško kulturo še ne zmeni ne, marveč so Nemci srditeji Magjaroni kakor Magjari sami; v dokaz tega dostavljam le samo to, da Nemci niso nikjer nemških kandidatov na deželni zbor priporočali, dasiravno je število Nemcev na Ogerskem veliko več, kakor Nemcev po vsem Kranjskem, Koroškem, Stajarskem, marveč so Nemci najhuje Magjare za svoje poslance volili. Omenim tukaj le enega: Nyary Pavla. — Naj se Nemci po takem ne bahajo več s svojo narodnostjo, ker jo Magjarom po tako nizki ceni prodavajo! — Včeraj je bilo splošno pretresovanje Deakove adrese dokončano, in adresa v glavnem obsegu od vseh poslancev odobrena; nekteri posamezni članki se bodo neki nekoliko prestrojili, zná pa tudi biti, da vsa adresa ostane do pičice, kakor jo je Deak zložil; to se bode pa še le v enih dnevih pri končnem glasovanju pokazalo. — Za trdno mislim, da se ni nobenemu pravičnemu Slovincu kaj tacega dozdevalo, da bodo Magjari oktobersko diplomo tako brez vsega obotavljanja zavrgli. — Kaj ne? Magjarom še oktoberska diploma ni všeč, — ubogi Slovani se pa po nemških časopisih tako črnijo, da se njim februarški patent ni mogel prikupiti! Kako logično! 18 milijonov slovanskih podložnih ne smé imeti toliko in takih pravic, kakor 4 milijoni in pol Magjarov, ali pa celó nobenih narodnih pravic?! Kdo je neki cesarski prestol bolj podpiral v nevarnih časih? Slovani ali Magjari? — Nikdar pred niso Magjari svojega ministerstva imeli. Kakor pa zdaj reči stojé, se bode brž ko ne to zgodilo, da Magjari svoje ministerstvo dobodo, razun ministerstev za vojsko in zunanje zadeve. Esterhazy in Majlath močno na to pritiskata, Belkredi se ustavlja, al težko mu bo obveljalo. Kako bode se Hrvatom godilo, ko pod ogersko mini-

sterstvo pridejo, naj ugibajo sami! Da je na Hrvaškem toliko Magjaronov, kdo bi si bil kaj tacega mislil! Nesloga na hrvaškem zboru je velika nesreča za nje in vse druge Slovane. — Magjari bodo, ako se jim pot ne zastavi, najhujšo centralizacijo v ogerskih deželah vpeljali, ker po tem načinu jim bode mogoče, vsak drug narod v kratkem času pomagjariti; Magjari bodo v tej reči v 10 letih več opravili, kakor Nemci v 50 letih, ker Magjari so nevtrudljivi v svojih narodnih zadevah, ter tudi prav nič ne zbirajo potov, samo da le do cilja pridejo. — Naj mili Bog za vse avstrijske narode obrne na bolje, kar se zdaj tako nemilo kaže!

Iz Pešta 20. sveč. L. Z. — Tukajšnja mladež rumunskega naroda je pustni pondeljek na strelišču napravila besedo s plesom, ki se je odlikovala po programu svojem, pa tudi obilnem in izbranem občinstvu. Prišlo je tudi mnogo deželnih poslancev; med njimi smo videli gospode Anton Jurija in Aleks. Močonyi-a, Iv. Damaskin-a, Ludevika Thalabera, Gavriila Báradya, Jurija Stratimirovića, Svetovaca Miletića, Ivana Ronaya, barona Fridr. Podmanicky-a itd. Beseda se je začela s zborom, ki so ga peli rumunski dijaci. Gospodičina Irena Nedelka je izvrstno delala na glasoviru, g. Aleks. Nikolić pa je pel rumunske pesmi z veliko pohvalo. Gosp. Pavel Draga je lepo deklamoval rumunsko poezijo. Krona vsega pa je bila godba gospodičine Elize Cirke, vrle učiteljce Hellmesbergerjeve. Zamolčati pa tudi ne smemo z veliko hvalo sprejetega delovanja gospodičine Ilme Ivanovičeve, gospodov Iv. Janku-a in Štepana Periona. Ob 10. uri se je začel ples, ki je trajal do zora. Jako zanimiv je bil ples „Romana“, nekoliko podoben magjarskemu „Körtanczu“; tudi „csárdás“ se je plesal; ob počitku pa je 6 belo oblečenih mladih Rumuncev plesalo národni ples. Občna radost je kraljevala ves čas.

Iz spodnjega Štirskega 25. sveč. — s — Sopot so prišli dnevi, da naši nasprotniki začenjajo kričati na vse grlo: „Ne kalite mirú!“ Ta krik nam ni nov; čuli smo ga pred štirimi leti v Mariboru in Gradcu in še drugje ravno tako kakor dandanes; namerjal je ta krik ravno ono, kar namerjava zdaj, in izhajal je blizo od tistih ljudi kot zdaj. Ker pa je proti nam Slovincem zdaj grobo podpihovanje in grobo natolcevanje, smatramo za svojo dolžnost temu kriku nasproti razjasniti pravo stanje naše slovensko, da se nikdo ne moti niti zapelje. Kdo kalí mir? Naše mnenje je, da oni, kateri po pošteni in pravični poti se borí za pravico, ne kalí mirú, in če noč in dan govóri in piše in se borí z mečem uma za to sveto stvar. Nasproti pa, kdor brani krivico, ta kalí mir. Prašamo vas, nasprotniki: je li branimo krivično reč braneč narodnost svojo slovensko? Ali ni narodnost braniti z mečem razsvetljenja pravična reč po pravu božjem in po postavi cesarjevi? Milostljivi cesar sam nam zagotavlja slovesno ravnopravnost. Al pravite nam po nasprotniškem, da ni Slovincov, da jih še le delamo! Prašajte za Boga od Spielfelda naprej proti jugu vsako dete, kaj da je po narodu, in pové vam, da je slovenske krvi in da govóri jezik slovenski. Tedaj če pravično reč po Božjih in cesarskih zapovedih branimo, se nam Slovincem nasprotniki drznejo oponašati in nas pred svetom ovajati, da mi mir kalimo! Če bi se hteli s tem istim mečem natolcevanja in podpihovanja boriti, bi smeli pred vsem svojim nasprotnikom klicati mi njim, a ne oni nam: ne kalite mirú, in rekli bi z vso pravico, kajti nasprotniki naši zagovarjajo nepravično reč, če hočejo Slovence nemčiti. — Naj še na kratko povem, od kod ta krik prihaja in kam da meri. Izhaja ta krik od onih politikarjev, ki bi radi v Avstrii dvalizem podpirali, to je, čezlitavski narodi se morajo nemčiti, oni magjarizi-

rati. V ta namen se mora vdarjati po Slovencih z vsakim orodjem. Tako se razjasnijo one pomote v „Tagespošti“ zastran Laške šole in Razlagovega govora v deželnem zboru: „caluminare audacter, semper aliquid haeret“, in s tem so svoj namen dosegli; popravek je dober kup in ga malokdo med dnevnimi novicami najde. Drugič podpirajo tak krik radi takošni uradniki, ki si na Slovenskem svoj kruhek služijo, pa se bojijo, da bi se po novem morali slovenski naučiti. Zadnjič je za onimi kričavci cela truma nemškutarjev in odpadnikov, ki svojemu rodu vedoma ali nevedoma krivico činijo. Namen tega krika je jasen; oni mislijo narodnjake v strah in plah spraviti, češ, da bodo tihi in da oni zmagaajo. Narod se izbuja in Božja pomoč in cesarska beseda je in bo na naši strani; tako tudi zmaga, če še enkrat in stokrat toliko kričite natolcevavne in podpihovavne besede: ne kalite mirú! Takim moramo nemškega pisatelja Börne-a besede na uhó povedati, ki pravijo: „Wenn zwölf Deutsche beisammen sind, so bilden sie ein Dutzend, und wenn sie einer angreift, so schreien sie Polizei.“

Iz Idrije 24. sveč. *) Náte zopet novico, kakoršna vam je že tudi drugikrat došla iz našega kraja. Naš g. župan namerava odboru izročiti predlog, da se gosp. pl. Wurzbachu podeli častno meščanstvo, ker je v deželnem zboru tako krepko branil idrijsko peticijo. Relata referro.

Iz Kranja 25. sveč. (Iz čitalnice.) Prihodnjo nedeljo 4. marca se bo v naši čitalnici igrala glediščina igra „Vdova in vdovec“ ali „Zvesta do smrti.“ Vabimo s tem vljudno vse častite družbenike v „besedo.“ Začne se ob pol osmih zvečer. Odbor.

Iz Ljubljane. V seji 26. dne t. m. je mestni zbor sklenil, da prevzame 1. aprila vso mestno policijo, ki mu jo izročuje cesarski sklep od 19. januarja t. l., po katerem neha v Ljubljani cesarska policija za mestne zadeve in je pri deželni vladi le toliko ostane, kolikor je ona potrebuje za državna opravila. Po zborovem sklepu se bo razpisala služba magistratnega komisarja z 800 gold., ki bode opravljal zadevna policijsko-sodniška opravila; udinjalo se bo 12 mestnih stražnikov po 280 gold. in pripravilo se bo v mestni hiši 8 zapiravnic, stražnica in pa pisarnica pri tleh za oglaševanje poselskih, popotniških in družih zadev. Do 1. aprila mora vse gotovo biti. Mestni zbor je že davno želel, da dobí v svojo oblast vse, kar je mestnega; zdaj pod ministerstvom Belkredijevim se je spolnila ta želja, in samostojnost (avtonomija) mestna je obilo vredna tistih stroškov, ki jih bo prizadela ta naprava. V zahvalo podeljene te samostojnosti je zbor v tej seji po predlogu dr. Orlovem državnemu ministru grofu Belkredi-u častno mestjanstvo poklonil; pri tej priliki pa je bil tudi bivši c. k. deželni poglavar bar. Schloissnigg v priznanje njegovih zaslug po predlogu Horakovem za častnega mestjana izvoljen. — V tej seji je gosp. župan dr. Costa naznanil, da imenik volivcev je sestavljen; ko bode razporežen v mestni pisarnici, da vsak volivec pogleda, ali je vrsten med volivce ali ne, in ko bode mestni odbor odločil dneve volitev novih mestnih odbornikov, se bojo volitve začele prihodnji mesec; 9 odbornikov se bo volilo. Na odpoved odbornika gosp. pl. Strahla je zbor enoglasno sklenil, naj se gosp. Strahl, ki ima poleg družega neprecenljive zasluge o zadevah sirotišnice, naprosi, da še ostane. — Gospoda J. Majer in dr. Kovač sta bila po predlogu Šventnerjevem za zasluge o otročji bolnišnici mestjana izvoljena.

— V nedeljo dopoldne je društvo za denarno pripomoč obrtnikom in rokodelcem imelo svoj

letni zbor pod predsedništvom svojega protektorja Njih eksc. barona Schloissnigg-a in v pričo cesarskega komisarja gosp. Roth-a. Čeravno, kakor naši bravci iz novičinih popisov prejšnih let vedó, se je vsako leto zbralo v občni zbor prekornega tega društva obilo udov, jih vendar nobeno leto ni bilo toliko (blizo 200), kakor letos. Kaj neki je temu vzrok bilo? Hvala strankama, ki ste se tudi pri nas izbudile in se marljivo udeležujete društvenih zadev! — kar je ces. komisar sam priznal in očitno izrekel. Ljubljana ne spava več, ampak se zaveda na vsako stran ustavnega življenja. Dunajski časnik „Neue Presse“ — leibjournal tiste stranke, ki nam domačim ne privošči več kakor da bi tudi v ustavni Avstrii ne bili družega kakor le „bedientenvolk“ (strežaji drugim), je že pred nekimi tedni obesel na veliki zvonec, da nad glavo Horaka, predstojnika tega društva, nabirajo se ogromni oblaki, ki se bojo vsuli na-nj v občnem zboru. Pozneje se je izvedelo, da celó po gostivnicah (!!) se beró tisti glasoviti predlogi, ki bojo kot strela udarili v občnem zboru na Horaka in ves gospodarski zbor tega društva; stranka ta pa si je že roke méla, videti, kako bode padel premogočni narodnjak in sedanji odborniki vsi vsi ž njim. To pijano početje nekterih je vzbudilo vse druge ude tega društva in da front naredijo grdim spletkam, so se obilo zbrali v občnem zboru. Odtod tedaj toliko nenavadno udeležstvo tega zbora. — Gosp. Horak je začel zbor z ogovorom, v katerem se je ozrl na delavnost preteklih 10 let tega društva, ki je že toliko rokodelcem in obrtnikom pomagalo iz denarne stiske, in povedal, da družba, ki se je pred 10 leti tako pohlevno začela, je v tem času 1 milijon in 18.061 gold. dala med svoje ude; lansko leto 175.580 gld. Lastnega premoženja si je po varčnosti in dobrem gospodarstvu prihranila dozdej 5000 gold., ki so namenjeni v to, da se iz njih plača kaka zguba, ki doletí društvo in se miloščina delí ubogim udom, vdovam ali zapuščenim otrokom njenim. — Kdor ima oči in videti hoče, pač lahko vidi, kolike hvale vredno je tako društvo, ki jo je g. Horak na noge spravil s nekterimi domoljubi, ki so še zdaj odborniki, in s posebno pripomočjo župana dr. Costa, ki je društvu svetovavec o pravnih zadevah. Al ne samo ustanovili so ti možaki, temuč vzdržali so jo v težavnih okoliščinah krepko in pošteno pred vsem svetom, kar je 9 občnih zborov glasno spoznalo. Al — letos je kopica udov hotla dlako najti v jajcu in sklep njihov je bil odstraniti g. Horaka in gospodarski odbor; v to je pritegnilo še družih — „ljubeznjivih ljudi.“ Gosp. Lakner-ja so si za govornika, ali prav za prav bravca svojih 7 „pritenžeg“ izbrali, ki je bil tako navdušen prejete naloge, da celó ni mogel strpeti, da bi bila prišla 7. točka dnevnega reda na vrsto, ampak že pri 4. točki je hotel sedanjemu odboru péči novo pogačo. Silni vihar zbora ga je ustavil in tudi ces. komisar mu je veleval, naj se drží dnevnega reda. Ko se je potolažil hrup, so se obravnali predlogi, po katerih se je sklenilo, da za vloženi denar društvo vprihodnje plačuje 4½ gld., razposojuje se pa z obresti po 6 gld. in 1% provizije; — g. Horak je predlagal, naj se prosi vlada, da društvo more tudi sprejemati sirotinski denar, in gosp. Pour, da bi društvo prejemale denar tudi proti izdajanju posebnih dolžnih listnic. Ko je bilo vse to dognano, je začel g. Lakner brati „pisane priteženge“ in osebne napade na g. Horaka, da svojevóljno pri izposojilih ravná, — da dobiva 200 gold. in denarničar 100 gold. na leto plačila, — naj vlada pošlje komisijo, da pregleda društvene knjige itd. Al tak hrup vstane po vsej dvorani, kakoršen se čuje le v angleških in ameriškanskih zborih; komaj se potolaži večina, da more L. končati svoje berilo. Gospod Kubelka stopi pred

*) Prijeli; prosimo.

zbor in dokaže s pismom, da je laž, kar se je govorilo o njem, dr. Costa razloži zadevo s Slamnikom itd. Ni bilo več miru, da bi se bilo razjasnilo tistih 200 in 100 gold., ki jih dobivata predstojnik in denarničar ne za plačo, ampak da si saj svojih sukinj in hlač ne trgata v vsakdanjem opravilstvu za družbo. Gosp. Lakner je moral ustaviti svoje besedovanje; tako srdita je bila zborova večina zoper berilo njegovo. Razun 3 do 4 udov je ves zbor odločno zahteval, da se o vseh njegovih predlogih prestopi na dnevni red. Sedaj pa Laknerjevemu pismu nasproti, ki ga je podpisalo kakih 30 nasprotnikov, med katerimi se imena nekterih celo brati ne morejo in ta ali uni celo ud ni, bere gospod dr. Costa zaupnico, ki jo je gosp. Horaku izročilo 140 udov in je bila z glasnim zadovoljstvom od zbora sprejeta. — Popoldne so se šteli volitni listi, in kaj se je pokazalo? Med 156 listi jih je 139 bilo za prejšnje odbornike (J. Freiburger, V. Rost, Bl. Verhovec in V. Rudholzer), in za prejšnje revizorje (J. Šventner, M. Pakič in F. Bilina), — nasprotniki pa so dobili 10 do 17 glasov in cela dva glasova tudi Lakner. — To je bil konec „Pressinega“ preroštva, pri katerem so se spolnile besede, da „v jamo pade kdor jo družemu koplje.“ Gosp. Horak in ž njim podporniki trudapolnega dela so prejeli javno častno zaupanje od tolike večine, ki se ne dá in se ne bo dala omamiti po rovarjih, kateri se zbirajo pod zastavo „Pressinovo“ in katerim se celo denunciacija ne gnjusi! Stranke morajo biti in prav je, da so; al poštenost zahteva, da se vestno tudi dokaže, kar se komu očita! — Vso to „Pressino“ komedijo pa razjasnuje najbolj to, da drugi dan je g. Lakner, besednik v zboru, prišel k gosp. Horaku ter ga odpuščanja prosil, rekši, da obžaluje, da se je drugim na limance vsedel, ki so ga pa v zboru v mlaki pustili. Gosp. Horak mu je velikodušno dal absolucijo. Al kakošni so to značaji? V nedeljo tako, v ponedeljek tako! Privošimo jih „Pressi“!

— 26. dne t. m. je bila preskušnja babic, ki so se na tukajšnji šoli zimsko polletje učile v slov. jeziku porodničarstva. Bilo jih je 22, med njimi 11 Hrvatice. V drugi semester, ki se začne 1. sušca, je prišla iz Bosne žena turškega višega zdravnika, da se izuči teoretično-praktičnega babištva popolnoma, — nov dokaz, da ljubljanska učilnica ima dobro ime po svetu.

— V 2. zvezku Lukšičevih „Slavische Blätter“ smo brali nemški prevod Koseskove pesmi „Posvečeno bodi Tvoje ime“ od gospé Luize Pesjakove tako izvrsten, da sam Koseski more vesel biti tacega prevoda.

— 3. list „Lire Sionske“ gosp. Fr. Grbca nam je ravnokar došel. Obsega 6 napevov: dva „na slavo ss. Cirilu in Metodu“, „sv. Jožef“, „žalostna mati Božja pod križem“, „trpljenje Jezusovo“ in „Oznanjenje Marije Device“ — vse prilične sedanjemu mesecu. Marljivi izdatelj naznanja pri tej priliki, da 1. list doide naročnikom kmali.

— „Beseda“ čitalničina v nedeljo je obilo zbranim udom bila prav po volji. Tri pesmi, vse z glasno pohvalo sprejete, posebno pa še samospev, in deklamacija „Vodotopa“ Koseskovega, v kateri je gosp. Drašler izvrstno izraževal različne situacije, so bile prednice I p a v č e v e spevoigre „Tičnik“, ki se je ta večer z glasovirom namesti orhestra igrala in je zopet vse poslušavce navdušila. Vsa ta spevoigra, o kateri danes „Novice“ obširneje govorijo, je res niz pevskih biserov, in vsaka pevkinja in vsaki pevec je tako na svojem mestu, da si te spevoigre ne moremo skor misliti brez njih.

— Gosp. Alešovčeva nova igra „Die Franzosen in Stein“ je v gledišču zelo dopadla.

— (Popravek.) V 7. listu v dopisu iz Maribora stoji, da je „frauhajmska srenja gosp. Dragotina Jenka, koncipista in jugosl. tolmača pri popečiteljstvu pravosodja*) v priznanje njegovih zaslug za slovenstvo poprek in posebno zavoljo slov. prestave zakonika si izvolika za častnega srenjčana.“ Popraviti imamo to, da za častnega srenjčana izvoljeni gosp. Jenko je Juri, ne Dragotin Jenko, ki je koncipista pri c. k. ministerstvu pravosodja, zraven pa tudi sodni tolmač za laški, bolgarski, srbo-hrvaški in slovenski jezik; počastila pa ga je srenja frauhajmska, kakor sama v dotični diplomi pravi, zato, ker je „z izurjenim peresom in krepko besedo pri vsaki priliki branil slovenstvo in sploh slovanstvo.“

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Ogerski zbornici bote te dni izročile svoje pismi (adresi) Njih Veličanstvu. Potem še le se začne pravo delovanje. Vlada bode morala odgovoriti: kaj hoče in koliko more dati Ogrom, kaj sme Avstrija dovoliti jim in koliko so oni dolžni Avstrii. Ogrji pa bojo na to svojo rekli. General Stratimirović je izvrstno govoril v zboru za Slovane, tudi dr. Miletić. — Hrvaški deputaciji je odgovoril cesar, da se bodo želje njih v resen prevdarek vzele, in je povdarjal posebno važnost, da se v red spravijo vzajemne razmere vseh pod ogersko krono bivajočih dežel in njih nerazrušljiva zveza z vso Avstrijo. Hrvaška poslanca so Magjari po rokah nosili in kjer koli so ju srečali, so kričali „Eljen a Hrvatok.“ — O spremembi ministerstva je zopet vse tiho. — Poljski in česki časniki se krepko stavijo na noge zoper pogubivni dvalizem, in pravijo, da v tak državni zbor nikakor ne grejo. — C. kr. finančne direkcije in samostojni c. kr. računski uradi bojo brž ko ne nehali in se dali k c. kr. deželnim vladam. — 1. sušca pridejo do 1 gold. nove štempeljske marke. — 14. sušca napravi pevsko društvo dunajskih Slovanov veliko „besedo.“ — Vsi časniki so polni strašne tatvine srebra, ki se menda godi že veliko let v cesarskem českem rudniku v Příbramu in se ceni na 3 milijone. To kaže slabo skrb rudarskih gospodov. Vse je radovedno, kaj bojo preiskave spravile na dan. — Najvažniša unanja politična novica pa je danes ta, da so v Moldavi in Valahii hipoma odstavili svojega kneza Kuza in ga pognali iz dežele; bežal je zapodeni vladar na Dunaj. Začasna vlada se je ustanovila; narod je izvolil grofa Flanderškega (brata kralja belgiškega) za svojega kneza, a ta noče take nevarne krone. Kaj bode dalje, se ne vé, kakor se tudi to ne vé, kdo je imel roke vmes, da so kneza prekucnili s prestola. Bati pa se je za vso Evropo hudih homatij, ker se sliši, da ruska armada že maršira čez reko Prut, in ker po pogodbi od leta 1856 imajo vse velike evropske vlade besedo o tem prestolu in je tudi turška vlada nekako pritaknjena. Ali se bo, gledé na vse okolščine, izmotala ta spletko z lepo, nihče ne vé, ker dandanašnji nektere vlade rade drugim delajo težave.

*) Ta ves drugačni naslov, pod katerim si je vredništvo moralo družega gospoda misliti kakor nam dobro znanega, je povod bil pomoti, katero zdaj popravljamo. Vred.

Kursi na Dunaji 27. februarija.

5 % metaliki 60 fl. 90 kr. Ažijo srebra 101 fl. 50 kr.
Narodno posojilo 63 fl. 60 kr. Cekini 4 fl. 85 kr.